

Chương 11

Thế nhưng vượng cho người khác, còn đối với chính cô thì ngược lại.

Vụ Mang Mang như một con sâu thân mềm nằm rũ rượi trên sofa rất phù hợp với kết cấu lực học của cơ thể con người trong văn phòng Ngô Dụng, mệt mỏi liếc nhìn anh một cái.

“Gần đây thế nào rồi?” Ngô Dụng cầm quyển sổ ghi chép, ngồi xuống trước mặt Vụ Mang Mang: “Hình như cô rất mệt mỏi?”

Kiểm quá nhiều việc, đương nhiên là mệt rồi.

“Cô đã hai tuần không đến, dạo này cảm thấy khá hơn chưa?” Ngô Dụng có vẻ tò mò.

Vụ Mang Mang xưa nay dù bị sét đánh cũng đến điểm danh đều đặn hằng tuần, nên anh có phần thắc mắc.

Làm sao có thể thấy khá hơn được?

Vụ Mang Mang suy nghĩ rồi nói: “Bác sĩ Ngô này, anh nói xem xã hội hiện đại của chúng ta tại sao lại có nhiều kẻ biến thái như vậy? Do nguyên nhân nào tạo thành?”

Nguyên nhân thực sự rất phức tạp, hoàn toàn có thể viết ra thành mười quyển sách mà vẫn chưa phân tích đủ.

“Sao lại hỏi thế?” Ngô Dụng hỏi.

“Bác sĩ Ngô, anh có biết trong tàu điện tôi đã đụng phải bao nhiêu tên biến thái rồi không?” Vụ Mang Mang tự hỏi tự đáp, “Bình quân cách một ngày là có một tên!”

Vụ Mang Mang nhìn Ngô Dụng bằng vẻ mặt “tôi rất sợ hãi, cho nên anh bắt buộc cũng phải sợ hãi”.

Ngô Dụng chỉ gật gật đầu, khuyến khích Vụ Mang Mang nói tiếp.

Được lời như cởi tác lòng, Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể dừng lại.

“Ngày đầu tiên, trong tàu điện, tôi gặp phải một tên cuồng rạch túi. Dù là bất gì, hắn đều lấy dao rạch đứt, ban đầu mọi người cứ tưởng là do ăn trộm làm, kết quả về sau phát hiện ra tên này chỉ thích dùng dao rạch nát túi người khác,

thương cho cái túi của tôi quá.” Vụ Mang Mang đẩy túi ba lô nạm đinh của cô đến trước mặt Ngô Dụng như để chứng minh cho lời nói của mình.

Bây giờ trên túi của cô xuất hiện một đóa hoa sơn trà nổi tiếng, “Này, chính là ở đây, rách mất một lỗ, tôi lại không có tiền đổi túi mới nên cắt lấy đóa hoa sơn trà trên túi đựng chiếc túi này lúc mới mua để dán vào đây, cũng xem như trang trí, anh thấy có được không?”

Ngô Dụng thực sự không thích thú gì với túi xách của phụ nữ.

“Ngày thứ ba, trong tàu điện tôi gặp một tên biến thái thích khoe của quý. Qe...” Đúng là nghĩ đến đã phát buồn nôn.

“Tên đó thấy mọi người tỏ ra kinh ngạc và buồn nôn lại còn dương dương đắc ý nữa. Cũng may hôm đó trong túi của tôi có đôi găng tay dùng để làm việc, tôi liền giúp hắn kéo khóa quần jeans lên.”

Vụ Mang Mang như nhớ lại chuyện gì đó rất buồn cười, cô bỗng cười to, vừa cười vừa nói: “Về đau khổ của tên phô dâm lúc đó rất ư là buồn cười!!!”

“Ngày thứ năm, tôi đụng phải một kẻ háo sắc gớm ghiếc, suýt thì làm bẩn váy của tôi.” Điều này dẫn đến việc Vụ Mang Mang không dám đeo tai nghe chơi game trong tàu điện nữa, cũng không dám mặc váy nữa.

“Ngày thứ bảy thì gặp một cô nàng mắc bệnh ăn cắp vặt, nhìn rất xinh đẹp, lúc ra khỏi chỗ lấy khẩu cung trong đồn cảnh sát, tôi mới biết hóa ra cô ta là em họ của Lộ Thanh Thanh, gia đình rất giàu có, nhưng lại thích trộm cắp.”

Vụ Mang Mang kể một hồi, cuối cùng nói: “Thế là tôi cảm thấy chút bệnh này của tôi thực ra chẳng tính là gì, đúng không?”

Vụ Mang Mang cảm thấy trong tích tắc có một cảm giác xuất sắc.

Mà Ngô Dụng chỉ có thể tỏ ra thương hại với việc chỉ trong hai thần ngắn ngủi, Vụ Mang Mang đã phải vào đồn cảnh sát lấy khẩu cung vô số lần.

Vì trong lời kể của Vụ Mang Mang, gần như cách ngày là cô lại tóm được một tên trộm, rồi lại gặp một tên biến thái, cứ thế mà lặp lại.

Đến giờ mà gương mặt cô vẫn chưa bị ai rạch nát để báo thù, đúng là tốt số.

“Một cuộc sống giải trí vô cùng phong phú, gần đây có chuyện gì mới xảy ra về sở thích biểu diễn không?” Ngô Dụng hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Vụ Mang Mang lập tức tỏ ra vô vị, lại nằm bẹp ra sofa, ưỡn oải nói: “Gần đây để trả nợ thể mà tôi đã tìm một việc làm thêm.”

“Bác sĩ Ngô, anh có biết gần đây trong điện thoại có một app vạn năng, tên ‘Thần Châu Tô Nhân’ không?” Vụ Mang Mang bắt đầu giảng giải cho Ngô Dụng nghe, “Anh phải tải một cái, như thế tốt nhất anh về nhà thì không còn độc thân nữa.” Vụ Mang Mang bấm mở phần mềm điện thoại của mình, đưa cho Ngô Dụng xem.

“Bác sĩ Ngô, anh nhìn đây, tôi đã có được hai vạn lượt thích rồi đó.”

Tấm hình đã được chỉnh sửa, so với người thật thì hoàn toàn khác biệt, nghệ danh: Angela.

Tinh thông nhiều loại nhạc cụ, biết nhiều thứ tiếng, có thể cung cấp dịch vụ đi tiệc, hẹn hò, xem phim, chụp hình chung... Lương một giờ là 800 tệ.

“Anh biết không có một số người bỗng dưng phát lên, cho nên rất khó tìm một cô gái phù hợp để tham gia những bữa tiệc cao cấp, vì thế tôi sẽ diễn vai đó.”

“Còn nữa, một số người rất tội nghiệp, một mình xem phim, vô cùng xót xa, tôi có thể tạm thời diễn vai bạn gái, thậm chí là les, để đi xem chung, còn có thể trò chuyện tâm sự.”

“Đây còn chụp hình chung. Một số người quá hư vinh, nhưng lại tìm không ra bạn gái xinh đẹp, tôi có thể cùng anh ta chụp một tấm hình khá thân thiết, chẳng hạn hôn môi... để anh ta cầm đi khoe với bạn bè.”

Đúng là không còn công việc làm thêm nào hợp với Vụ Mang Mang hơn được nữa.

Tài năng bẩm sinh của cô đã được phát huy triệt để.

Công việc chính là thú vui, thú vui chính là công việc.

Chí ít thì Ngô Dụng cho là thế.

“Nhưng mà tôi vốn dĩ phải rất hào hứng, đúng không?”

“Bác sĩ Ngô?” Vụ Mang Mang nhìn lên trần nhà với vẻ hoang mang, “Nhưng tại sao tôi cảm thấy mệt như thế, kiểu biểu diễn này thật quá giả tạo, hơn nữa chẳng có tình tiết kịch gì cả, khi tôi diễn chẳng thấy hứng thú gì.”

Hẳn nhiên là ‘superstar’ như Vụ Mang Mang đã không thỏa mãn với phòng vé, cô muốn theo đuổi phần thưởng cao hơn, chẳng hạn giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất mà thường thì phần thưởng dạng này cần một vai diễn khá là khiêu chiến.

“Tôi cảm thấy vẫn là diễn viên vai mẹ kế của cô bé Lộ Lem thì hợp với mình hơn.” Vụ Mang Mang chột hạ kết luận cho bản thân.

Nhưng cuộc sống vốn rất thực tế, khoản nợ thẻ ngân hàng cũng rất quan trọng.

Cho nên dù muốn diễn mẹ kế, nhưng buổi tối Vụ Mang Mang vẫn phải tiếp tục nhận một đơn hàng vô cùng bình thường vô cùng ‘trí thức’.

Đôi phương xem trọng kỹ năng biết nhiều ngoại ngữ của cô buổi tối phải tham gia buổi tiệc thương vụ.

Sau khi bàn bạc, ngoài tiền lương cộng thêm tiền trang phục là năm ngàn tệ.

Tuyệt đối là một cuộc làm ăn lớn, Vụ Mang Mang đang trong thời kỳ khom lưng vì năm đầu gạo, cho nên rất sáng khoái nhận ngay.

Vụ Mang Mang thuê một bộ lễ phục hàng hiệu cao cấp nhất với giá năm ngàn tệ, tuy cô thiếu tiền nhưng vẫn không đến nỗi tham chút lợi nhỏ mà ăn không phí trang phục mua hẵn bộ đồ mới, hướng hồ là căn cứ vào địa điểm buổi dạ tiệc tối nay mà phán đoán thì buổi tiệc này chắc hẳn đòi hỏi rất cao.

Vụ Mang Mang tuy không mấy khi tham gia tiệc nhưng tốt xấu gì cũng nhìn nhiều nghe nhiều, biết những quy tắc trong đó.

Mong rằng bộ lễ phục trên người cô sẽ không làm mất mặt khách hàng, phải biết làm nghề như cô được đánh giá năm sao là rất quan trọng, liên quan trực tiếp đến tiền thưởng ngoài lương mỗi tháng của cô.

Đứng trước gương, Vụ Mang Mang xoay qua xoay lại một vòng, vô cùng tự tin với nhan sắc của mình, nhưng lại thấp thỏm bất an với kỹ năng “biết nhiều ngoại ngữ” của bản thân.

Vụ Mang Mang quả thực biết nhiều thứ tiếng, Anh, Pháp, Đức, Nhật, Hàn, Tây Ban Nha, thậm chí còn có tiếng Ý nữa.

Nhưng ngoài tiếng Anh và Pháp ra, những ngôn ngữ khác cô chỉ biết một chút đối thoại đơn giản. Đặc biệt là tiếng Nhật, câu mà cô nói thuận miệng nhất chính là những câu như “yamete”.

Còn nhớ lần đầu cô đi du lịch Lệ Giang, hiệu quả cách âm trong nhà trọ nhỏ quá tệ, cặp tình nhân phòng bên cạnh nửa đêm còn chưa chịu thôi, tức quá nên Vụ Mang Mang cứ ngồi trên giường cao giọng biểu diễn “yamete¹”, “tai ii²”, “motto, tsuyoku³”...

Tất cả khỏi cần ngủ nữa, các người kêu rên nửa đêm đầu thì tôi dám rên ri nửa đêm sau.

Nhưng nói ra thì từ vựng tiếng Nhật của Vụ Mang Mang vẫn xem như phong phú.

Còn về những thứ tiếng khác thì phải cảm ơn sự rèn luyện của mười mấy anh bạn trai cũ đến từ những trường đại học hàng đầu thế giới, gần đền thì rạn, quen nhau lâu tự nhiên cũng biết mấy câu.

Với nền tảng ngôn ngữ như thế, lúc đầu khi đăng ký app đó, nghe nói lý lịch viết càng ‘ngầu’ thì khả năng được chấp nhận càng cao, việc làm ăn cũng sẽ tốt hơn, đặc biệt là mục sở trường thì càng phải coi trọng, có thể nhận được sự đề cử đặc biệt của app đó.

Vụ Mang Mang vốn theo nguyên tắc “thiếu tiền là quan trọng nhất”, mặt dày viết mình tinh thông nhiều ngoại ngữ để tăng thêm điểm cho bản thân, từ đó lương cũng cao hơn, không ngờ lại nhận được đơn hàng này.

Có ai tìm bạn gái tinh thông ngoại ngữ qua Thần Châu Tô Nhân đâu? Đây là app mà đám độc thân ế ẩm mới sử dụng mà?

Chuyện tối nay thực sự là quá trùng hợp.

Theo lời thư ký của đối phương nói trong điện thoại thì sếp của cô ta bất ngờ đến thành phố này công tác, bất ngờ nhận lời mời của khách hàng hợp tác, quyết định tham dự, lại khó tìm được người đi cùng kiêm phiên dịch.

Và cô thư ký thân thông quảng đại bị ép đến mức bó tay, vừa may phát hiện ra Angela Vụ trên Thần Châu Tô Nhân, hai người bèn bắt tay hợp tác ngay.

Thư ký cũng không còn hơi sức đâu để kiểm tra năng lực ngoại ngữ của Vụ Mang Mang, dù sao thì cũng không tìm ra người nào khác tốt hơn Vụ Mang Mang nữa rồi.

Khi nhìn thấy Vụ Mang Mang y hẹn xuất hiện trong phòng khách sạn, Cố Hoành Đạo đã rất nghi ngờ liệu có phải thư ký lừa gạt mình không.

Hôm nay Vụ Mang Mang mặc một bộ lễ phục đuôi cá màu nude đính kim cương, tóc búi cao, chỉ để xõa một lọn bên tai, rú xuống rất kiều diễm.

Trong tay cầm một chiếc túi xách pha lê nạm kim cương.

Kiểu ăn mặc này tay khiến cô trở nên cực kỳ lộng lẫy, nhưng cũng nâng tuổi của cô lên, khiến cô vô cùng phù hợp với buổi tiệc tối nay.

Mà theo kinh nghiệm của Cố Hoàn Đạo thì những cô gái có tố chất như Vụ Mang Mang, nếu làm dịch vụ này thì giá cả ít nhất phải từ một ngàn đô la trở lên.

Tám trăm nhân dân tệ thực sự là quá rẻ.

“Cô tiên sinh”, Vụ Mang Mang nở nụ cười rất chuyên nghiệp, sau đó khoác tay anh ta.

Nghề của cô vô cùng xem trọng niềm vui của khách hàng, điều này quan hệ đến việc cô có thể từ hạng mục “thuê nhanh” thăng cấp thành “chuyên thuê” hay không, đến lúc đó lương của cô sẽ tăng hơn rất nhiều.

Lúc đi thang máy lên sảnh tiệc, Cố Hoàn Đạo không kìm được hỏi Vụ Mang Mang, “Cô Angela này, sao cô lại làm nghề này?”

Tuy ngoài lương ra còn thêm năm ngàn tệ phụ phí trang phục, nhưng tuyệt đối không thể mua được vòng tay bạch kim nạm kim cương trên cổ tay Vụ Mang Mang, cũng không thể mua được chiếc nhẫn đá quý hình hoa sơn trà cô đeo trên ngón trỏ tay trái.

Tối nay Vụ Mang Mang xem như đầu tư hết mức, lễ phục tuy là đi thuê nhưng trang sức lại là quà sinh nhật mà mấy năm nay sếp Vụ và bà Liễu đã tặng cô.

Nhưng giọng điệu của Cố Hoàn Đạo lại khiến cô rất phật ý.

Nghề này?

Nghề này là nghề nào?

Nghề cô làm là mua bán hợp pháp.

“Thiếu tiền ạ.” Vụ Mang Mang vốn tôn trọng nguyên tắc khách hàng là thượng đế nên trả lời anh ta với vẻ dịu dàng như nước.

“Cô thật thẳng thắn.” Cố Hoàn Đạo cười nói, đầu mũi phảng phất hương nước hoa cao cấp mát lạnh, “Người như tiểu thư Angela đây ắt hẳn không thiếu tiền.”

Vụ Mang Mang đỏ hoe mắt, hít mũi, hơn cụp mắt xuống, “Ai cũng có lúc thiếu tiền, nếu có thể thì tôi cũng không muốn làm nghề này.”

Tuyệt đối là sự dịu dàng khi cúi đầu, như một đóa hoa sen e ấp không chịu nổi gió lạnh.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô cũng quá liều mạng vì nhận xét năm sao ấy.

Mong là Cố Hoàn Đạo đừng hỏi thêm, ép cô phải bịa ra một câu chuyện bán thân chữa bệnh rẻ tiền để lấy lòng thương hại.

Đọc đến đây các bạn độc giả chắc cũng phát hiện ra, bệnh này của Vụ Mang Mang, nếu là người biết chuyện, có thể coi sự bất đắc dĩ của cô, chẳng qua là thú vui thôi.

Nhưng kẻ không hiểu rất có thể sẽ nghĩ cô là một kẻ chuyên nói dối, cũng chẳng trách vô số bạn trai cũ đều bỏ qua nhan sắc của cô.

Đàn ông lúc chọn vợ thường sẽ càng bắt bẻ soi mói đức hạnh của đối phương hơn họ tưởng.

Chọn người tình thì không cần yêu cầu đó.

Cũng may là Cố Hoàn Đạo rất hiểu biết, không truy hỏi chuyện thương tâm của Vụ Mang Mang nữa.

Lúc thang máy xuống đến nơi, bước vào sảnh tiệc, Vụ Mang Mang chợt phát hiện gần như những nhân sĩ nổi tiếng, những đại gia trong top mười giàu nhất trên tạp chí đều có mặt.

Những cô nhân tình nổi tiếng cũng đến đây để khoe tài độ sắc.

Và chú nhỏ Thần Tài Lộ Tùy, công tử đào hoa Ninh Tranh, nam thần mặt đơ Thẩm Đình, anh rể cũ của chú Thần Tài là Lâm Tấn Nam, Lộ Lâm, Thẩm Viện Tử... những người nổi tiếng đều có mặt.

Thậm chí ngay cả siêu sao phim truyền hình Đồng Khả Khả cũng ở đó.

Một buổi tiệc đầy đủ các anh tài như thế, không thể không trang trọng, xa hoa được.

Về sau Vụ Mang Mang mới biết đây là buổi tiệc thương vụ do chính quyền thành phố tổ chức, có mặt ở buổi tiệc còn có những tổ chức, đại diện các doanh nghiệp tài chính đa quốc gia.

Vụ Mang Mang rất muốn gửi Wechat cho ông bố cô, chuyện mà sắp Vụ nhà mình không làm được, không ngờ hôm nay lại bị con gái chộp mất.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang quả quyết gửi tin nhắn cho bà Liễu, kèm theo bức hình tự sướng.

Đầu óc kinh doanh của bà Liễu không phải dạng vừa đâu, nếu không thì nhà họ Vụ cũng sẽ không phát triển mạnh mẽ chỉ bằng đôi tay của hai vợ chồng họ, vinh quang tiến vào bảng xếp hạng những nhà giàu mới phát.

Rất nhanh, Vụ Mang Mang đã nhận được chuyển khoản ngân hàng từ bà Liễu.

Tiền nợ thẻ tháng này và cả tháng sau, tháng sau nữa, đều không cần nghĩ.

Cảm ơn bà Liễu vạn năng, những ngày tháng sau này Vụ Mang Mang không cần phải mang giày cao gót ba tấc để tự hành mình nữa.

“Cô tiên sinh.” Người đầu tiên trông thấy Vụ Mang Mang chính là Ninh Tranh với đôi mắt luôn tằm tia mỹ nữ thế mà đối tượng anh ta chào hỏi lại là Cố Hoành Đạo.

Một sự trùng hợp quá ngẫu nhiên.

“Hóa ra Cố tiên sinh cũng quen biết Mang Mang à?” Ninh Tranh mỉm cười nhìn đôi nam nữ trước mặt.

Thẩm Đình lúc này cũng tiến lại, “Sao mãi không chịu gọi điện thoại lại cho tôi?”

Ghi chú:

1. Đùng mà. (Chú thích này là của tác giả - TG)
2. Đau quá. (TG)
3. Mạnh nữa lên. (TG)